

пи. Така ние ту изплуввахме отъ водата, ту пакъ се връщахме въ нея, щомъ заиграе по нашата पो-сока турския прожекторъ. Това правихме много пжти. Тѣзи нощни боеве, които станаха на 4-и и 5-и ноември прѣдъ Чаталджа, нѣма никога да забравя"...

Най-сетиѣ нашитѣ генерали, като видѣха, че войниците се много измориха, че блатата и локвити не позволяватъ да се прикаратъ още по-напрѣдъ полскитѣ топове, че турската дълнобойна артилерия отъ крѣпоститѣ и моретата не може да се разбие или спре съ полски топове, че много отъ войниците заболѣха отъ настинка и холера, рѣшиха да спратъ атаката и да заповѣдаты отбой. Тъкмо въ тази минута, когато нашитѣ войници, достигнали туко до самитѣ турски крѣпости, а нѣкой дори вече бѣха влѣзли въ нѣкои отъ тѣхъ, чуха заповѣдта да се върнатъ назадъ. А въ това врѣме и самитѣ турци били умалели. Много отъ тѣхъ напуснали крѣпоститѣ, оставали убититѣ, прибрали здравитѣ топове и вече трѣгнали да бѣгатъ. Още малко значи и цѣлата позиция щѣше да бжде прѣвзета. Но нашитѣ войници по заповѣдъ се дръпнаха. Щомъ турцитѣ видѣха това, съ голѣма радостъ пакъ се повърнаха на мѣстата си.

Доброволното отдрѣпване на нашитѣ войски отъ турскитѣ позиции окуражи много турцитѣ. Тѣ помислиха, че сж надвили и тутакси съобщиха това на цѣлъ свѣтъ. Но тѣ непосмѣяха да излѣзатъ отъ окопитѣ и крѣпоститѣ си, да настѣпятъ срѣщу нашитѣ войски и да се опитатъ да ги прогонятъ.

Тѣй се свършиха чаталджанскитѣ боеве. Нашата войска се спрѣ на своитѣ позиции прѣдъ турцитѣ, почна да си поправя загубитѣ и да си почива. Тя очакваше да пристигнатъ дългобойнитѣ топове, та тогава отново и рѣшително да нападне